

Já jsem ta cesta, pravda i život.

Jan 14,6

**Žehnání křížové cesty
ve viniční trati Svidrunk v Popicích
19. 9. 2020**

Význam křížové cesty:

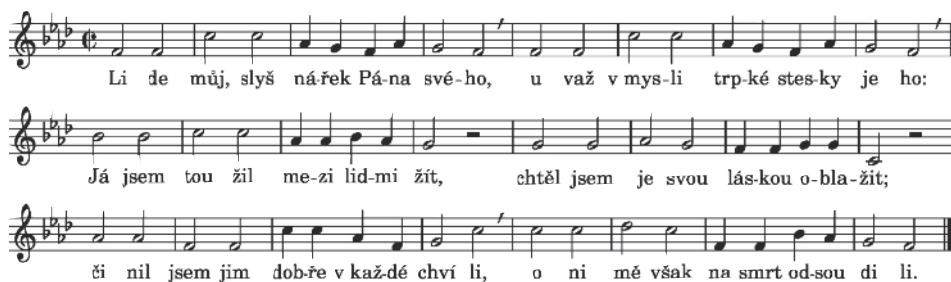
Křížová cesta má tři rozměry.

Tím prvním je – stejně jako například u pomníků – rozměr historický v podobě připomenutí nějaké události či osobnosti. V daném případě je o připomínku událostí ze závěru Ježíšova života a jeho vzkříšení i toho, na čem stojí celá naše kultura. Druhý rozměr je dán příběhem, který může vést k určité interakci s tím, co už jsme prožili. Právě proto byly a jsou křížové cesty stavěny, aby si člověk uvědomil propojení Kristova příběhu s tím, co on sám prožívá dnes. Třetím rozměrem je modlitba, setkání s Bohem a poděkování za to, co Ježíš pro lidstvo dělá. A také prosba za sebe, za svou minulost, za odpuštění, za druhé lidi. Jde o smíření nejen se sebou a ostatními, ale také s minulostí této oblasti.

Výjimečnost a síla venkovní křížové cesty je v jejím spontánním využívání, kdy jí - třeba i jen nahodile - procházejí jednotlivci nebo skupiny. Smyslem křížové cesty je nabídnout na turistické a vycházkové trase vedle krásy přírody i duchovní, neboli spirituální rozměr.

Hled'te, přichází hodina

Hled'te, přichází hodina - ano, už je tu - kdy se rozprchnete každý po svých a mne necháte samotného. (Jan 16,32)

1. Já na něm vinu neshledávám *Ježíš je odsouzen*

K: Také nám se to stává: naše okolí na nás doráží, hrozí, slovy bije do tváře, stojíme jakoby uprostřed uzavřeného kruhu, z něhož není úniku a nenajde se ani jeden hlas, který by měl odvahu pozvednout se na naši obranu. A nebo my, sami jsme součástí kruhu uprostřed něhož stojí náš bližní a jediným slůvkem nepřijdeme na pomoc.

L: Pane Ježíši, dej nám sílu mlčet bez pocitu hořkosti a odvahu v pravý čas ptát "proč biješ?"

2. Vděk světa trnová koruna *Ježíš bere na sebe kříž*

Nepřestal jsem lid svůj milovati, / avšak on mé lásky nechtěl dbáti, / k nebi zval jsem jej svým učení, / odplatil mi za to trýzněním; / potom kříž mi vložil na ramena: / tak má láska byla odměněna.

K: Člověk si může svůj kříž vyrobit i sám. Podle svého vkusu, malý či velký, hladký nebo nápadně zdobený, pohodlný, na míru. Může jej ukrývat na dně své duše nebo nosit všem na očích. S takovým křížem se trmácíme, stavíme na odív své skutečné nebo domnělé utrpení a snažíme se svým já zakrýt toho, který bez okázalosti, avšak v pravdě, přijal kříž, ne ze své ruky, ale z ruky svého Otce.

L: Pane Ježíši, nauč nás přijímat a nosit jen takové kříže, které nám ve své lásce nabízí a sesílá Boží vůle.

3. Syn boží klesá ponížen *Ježíš klesá poprvé*

Když jsem kříž svůj na Golgotu nesl / a s tou tíží zemdlen k zemi klesl, / nedošel jsem v lidu lítosti. / Neustával ve své krutosti, / dále hnal mě na smrt umdleného, / dobrodince, Spasitele svého.

K: Někdy v tom nejlepší úmyslu přeceníme své síly lidské přirozenosti a naložíme nebo necháme si naložit náklad požadavků a úkolů, které neuneseme, pod jejichž tíhou padáme. V takovém případě buď všechno odložíme a utečeme, nebo se snažíme to, co je naší povinností a zodpovědností, nastrčit a uvalit na někoho jiného a zabít dvě mouchy jednou ranou.

L: Pane Ježíši, když na nás přijde takové pokušení, připomeň nám, že tobě při tvém pádu pomáhali jen kopance a urážky.

4. Bolestná matka

Ježíš potkává svou Matku

Synům hlásal jsem, by matky ctili, / za to však se na mé matce mstili; / z její žalosti lid posměch měl, / když mě potkala, ji odháněl. / Ač Bůh oblíbil si její ctnosti, / lidé spílali jí ve své zlosti.

K: Jestliže na své strmé cestě, ve svých trápeních potkáme nám drahou a blízkou osobou, obyčejně nám nestačí jenom pohled na ni, toužíme po doteku, po konkrétní pomoci a povzbuzení. A právě tak je to s námi, když se musíme dívat na bolest těch, které milujeme. Přemýšlíme, jak bychom jim mohli přispět v neštěstí, zmírnit jejich soužení. Přemýšlíme tak usilovně, že už nevidíme je, ale jenom sebe.

L: Pane Ježíši, vlej do našich srdcí takovou lásku, jakou měla Maria. Aby setkání s námi bylo posilou pro tebe, který trpíš v našich bližních.

5. Šimone bratře

Šimon Cyrénský pomáhá nést kříž

Zda jsem komu v strasti přispět váhal? / A mně každý pomoci se zdráhal. / Když jsem nesl přetěžký svůj kříž, / nikdo nechtěl ulehčit mou tíž. / Šimon pomoh jenom z donucení / nésti nástroj mého umučení.

K: Jsme-li vyzváni, abychom přiložili svoji ruku k nějakému dílu, obyčejně nás ze všeho nejvíc zajímá, co za to dostaneme, co za to budeme mít. A žádáme-li někoho o pomoc, nejdřív mu slíbíme odměnu. Nemusí to být vždycky hmotná odměna, někdy postačí, jen když se o našem činu hodně mluví, když se nám dostane hlasitého uznání, když nás druzí obdivují a hledí nanás s respektem.

L: Pane Ježíši, Šimonu z Cyrény se nedostalo ničeho z toho, ani jsi ho nechválil a nedával někomu za příklad. Kéž i naše přátelství umí být nezištné.

6. Veroniko sestro *Veronika utírá Ježíšovu tvář*

Již jen stěží noha nohu mine, / má krev proudem
po tváři se řine. / Veronika tvář mi utřela. / Co na
roušce potom uzřela? / Věrný obraz obličej
mého / za odměnu činu laskavého.

K: Každý z nás vlastní nějaký obraz, umělecké
dílo, kterého si považuje a na něž se dívá raději
a častěji, než na ostatní. A prožívá velkou bolest,
když mu člověk nebo jiný zásah ono dílo zničí.
A nebo má svého hrdinu v románu či ve filmu,
kterému se chce podobat, či umělce, kterého si
váží, a o kterém sbírá všechny možné informace,
aby se dozvěděl co nejvíce o jeho životě.

L: Pane Ježíši, ať je pro nás, tak jako pro Veroniku,
tvůj obraz ten jediný, který chceme mít stále před
očima, ať se náš život stále více podobá tvému.

7. Člověk k zemi padá *Ježíš padá podruhé*

Velkou ztrátou krve tělo slábne, / ve zmučených
údech síla chabne. / Nezmohu již kříže břemeno,
/ znovu k zemi klesá koleno. / Uvažuj to
ponížení nové, / nad ním trnou v nebi andělové.

K: Člověk není starý nebo mladý podle tváře, ale
podle srdce. Ve vysokém věku je může mít svěží
a otevřené, právě tak jako i srdce fyzicky mladé
může být lhostejné, okoralé a samá vráska. Je-li
však srdce v tom správném duchu mladé, je plné
elánu a nadšení. A ty sebou často přinášejí nerozvážnost
a zbrkllost, po nichž následují chyby a tvrdé pády.

L: Pane Ježíši, ty víš, jak bolí pád, zvláště takový,
který nám přivodil někdo druhý. Rozumíš srdci
člověka, nauč je statečně přijímat i porážky.

8. Neplačte ženy slzy bolí *Ježíš napomíná plačící ženy*

Dcery síónské mě provázely, / a když velké strasti
moje zřely, / útrpností, žalem vzlykaly, / nad mou
trýzní hořce plakaly. / Matky, plačte spíše ze ža-
losti / nad svých vlastních dětí nezdárností.

K: Jdem po své cestě k Bohu, po cestě, kterou nám
prošlapal náš Pán. Po jedné její straně je Boží spra-
vedlnost, po druhé Boží milosrdenství. Před námi
stále září maják - světlo Kristovo. Ono je pevné
a stálé, to my uhýbáme anebo zavíráme oči. Někdy
se třese před Boží spravedlností a odmítáme
jeho milosrdenství, jindy příliš spoléháme na mi-
losrdenství podle lidského úsloví, že spravedlnost
je slepá.

L: Pane Ježíši, ty jsi řekl: "Neplačte nade mnou, ale
nad svými hříchy!" Ty jsi však tak plný lásky k nám,
že tvá spravedlnost je ještě větší milosrdenství.
Děkujeme ti!

9. Tíha země na člověka padá *Ježíš padá potřetí*

Sám a vydán posměchu a vřavě, / zraněn, ztrýz-
něn od paty až k hlavě, / klesám potřetí a omdlé-
vám, / já, jenž v nebi věčné sídlo mám. / Tento pád
můj, pokolení hříšné, / zavinily tvoje skutky pyšné.

K: Jak rádi a jak často se chlubíme svými znalostmi,
především co známe a co jsme dokázali, co umíme
a co jsme udělali pro sebe i pro druhé, co všechno
ještě dokážeme a také co všechno vydržíme. Jak
často a jak rádi se chlubíme také svým Pánem, jeho
dary a milostmi, jimiž nás stále zahrnuje, a místo
pokory a vděčnosti předvádíme svoji ješitnost
a pýchu, která vždy přivodí sejít z cesty a pád.

L: Pane Ježíši, i ty počítáš s naší slabostí a sám jsi nej-
více pocítil naši nevěru. Odpusť nám a pomoz ztra-
ceným synům vždy znovu vstát a vydat se k Otcovu
domu.

10. Šaty z odsouzeného servali *Ježíš je zbaven šatu*

Ach, jak nade mnou se zatvrdili, / že mé čisté
tělo obnažili! / Zbytek krve v tvář mi vstupuje, /
ruměnec mi na ní vzbuzuje. / Lide můj, tou hanbou
byly vinny / nečisté a smilné tvoje činy.

K: Jsme křesťané vychovaní tvrdostí doby, tojíme
nohama na zemi, dokážeme hájit svoje přesvěd-
čení a stát nesmlouvavě za svými názory. Jsme
také lidé obklopení světem, který se na nás zvě-
davě dívá. Co se však stane, vyzve-li nás Boží vůle,
abychom se pro tento svět a právě proto, že si
hrdě smíme říkat Boží děti, vzdali všeho, co je
naše, co nám patří a zůstali před ním a lidmi docela
nazí?

L: Pane Ježíši, i když ti vzali všechno vnější, stále
ještě jsi byl nejbohatší ze všech bohatých, protože
jsi se přibližoval k Otci.

11. Nebe je blíž *Ježíš je ukřižován*

Hřeby na kříž v nevýslovné muce / přibíjejí
nohy mé i ruce / před očima matky truchlící, /
rány mé v své duši cítící. / Velkou bolest mou však
dovršili, / když kříž se mnou vzhůru postavili.

K: Kam každý z nás touží dojít na své pozemské
pouti? K cíli. K cíli, který si předsevzal, o který bo-
joval, pro nějž i mnoho obětoval. To je smysl na-
šeho prostého života. Takový cíl si určuje každý
z nás, a dokud jej naše oči vidí, bývají i naše kroky
rozhodné a jisté. Ještě častěji se ale stává, že
moudrost Otcova pro naše dobro změnil náš směr.
Jeho záměr zkříží náš plán a nám se zdá, jako by-
chom byli podvedeni a ošizeni, v prázdnotě.

L: Pane Ježíši, ty znáš takovou prázdnotu, víš jaké
to je, přijít o všechno, nevnímat nic než bolest. Bůh
Otec ti dal poznat dokonalou samotu, abys nikdy
nezatoužil nás opustit. Kéž ani my tebe neopouš-
tíme.

12. Otče tebou nezemřu *Ježíš na kříži umírá*

Z lásky k lidu na kříži jsem zmíral, / s posměchem
lid za to na mě zíral; / a když tělo smrti zsinalo, /
ještě kopí bok můj prohnalo; / poslední krev vylila
se z něho, / aby smyla hříchy světa všeho.

K: Každý to ví, všichni si toho jsme vědomi, ale
žádný z nás si to nedovede představit a proto se
toho neznámého více či méně bojí. Jaké to bude
poslední den, tu poslední hodinu, která nám bude
na této zemi dopřána? Co se stane s těmi, kteří nás
obklopovali, milovali a na kterých jsme záviseli
my? Kam přijdou naše myšlenky, práce, dokon-
čená díla i nedokončená?

L: Pane Ježíši, až se tak stane a v našich dveřích se
objeví posel s pozváním před Boží soud, kéžjako
ty nemusíme říkat víc než: "Do tvých rukou, Pane,
poroučím svou duši."

13. Matko vrátím se *Ježíše položili do Mariina klína*

Přátelé mé tělo z kříže sňali / a mé milé matce
odevzdali. / Ta, když rány moje spatřila, / svými sl-
zami je obmyla. / Mrtvého mě na klín ukládala, /
zbité tělo celé zulíbala.

K: Ne, cítíme to. My nebudeme mít tolik síly ani
odvahy, jako Kristus, abychom vyslovili ona slova:
"Do tvých rukou Pane..." Náš život není tak beze-
lstný a čistý, abychom si jej troufli nabídnout Otci.
Co si tedy počne provinilé dítě, které se bojí přijít
otci na oči? Jde nejdřív zamatkou a jí se přizná
a ona již zmírní otcův hněv i za cenu, že jeho roz-
hořčení nechá vylít na sebe.

L: Pane Ježíši, to nám připomeň na našem od-
chodu. Že také my máme tvé Matce Panně Marii se
svým životem s důvěrou položit do klína - tebe.

14. Láska je zmrtvýchvstání

Pána Ježíše uložili do hrobu

Do hrobu pak moje tělo dáno, / jak před věky
o mně bylo psáno. / Lide můj, to vše jsem podstou-
pil, / bych tě z hříchů, z pekla vykoupil. / Snaž se
teď, by spásné moje dílo / tobě vpravdě ke spa-
sení bylo.

K: Když se nám zhatí naše plány, když nám někdo
podrazí nohy a zničí naše dílo, když nás zradí
přítel, když nám všechno vypadává z rukou,
máme chuť trucovat, ukrýt se do nejzazšího kouta
a tam si hýčkat svoje rány. Vymýšlíme si všechno
možné, hledáme na bližních chyby a slabosti,
vzpomínáme, kdy se jim co nepovedlo, stále si při-
pomínáme, kdy a kolikrát nám kdo ublížil a co
dobrého jsme udělali těm druhým.

L: Pane Ježíši, všichni chceme jednou povstat
k novému životu. To se ale nikdy nemůže stát, když
budeme žít jen sami v sobě a pro sebe. Buď stále
naším učitelem a průvodcem, aby již zde na zemi
odumřelo pšeničné zrno našeho já pro jediné
velké ty!

***Závěr:** Ježíši, tak bezútěšný by byl obraz
světa, kdyby nebylo tvé křížové cesty!
Vím, že tvá křížová cesta smrti neskon-
čila, že má své pokračování. Půjdu-li po
ní také, mám záruku, že i pro mě život
smrti neskončí, ale že se pouze změní.
Ovšem půjdu-li po ní také. Ať je tedy
tvoje křížová cesta vzorem, kterému se
chci svým vlastním životem co nejvíce při-
blížit. Amen.*

Křížová cesta ve viniční trati Svidrunk v Popicích,

se nachází poblíž značené cyklistické trasy Moravská vinná (GPS souřadnice 48.9282589N, 16.6795381E). Je obklopena vinohrady a je volně přístupná. Orientačním bodem, který vás navede v krajině, je kaplička u cyklostezky.

S myšlenkou vytvořit křížovou cestu přišel pan Rudolf Židek, ve snaze navázat na kulturně-historické dědictví zanechané zde předchozími generacemi. Výtvarné řešení křížové cesty vytvořila výtvarnice Jaroslava Sojneková a textem jej doplnil básník Jindřich Zogata. Sochařské zpracování návrhu do mramoru provedli sochař Václav Kyselka a výtvarník Jan Sojnek. Nedílnou součástí při realizaci byla zejména technická podpora rodiny Židkových.

K realizaci jednotlivých zastavení křížové cesty jsme vybrali bílý supíkovický mramor. Báječně ladí s pálavskou krajinou a stává se jejím šperkem společně s dominantou Pálavy.

Supíkovický mramor je v historických zdrojích poprvé zmiňován v 16. století, kdy je používán pouze na pálení na vápno. Tento kvalitní mramor je jako stavební a dekorativní kámen těžen až od počátku druhé poloviny 19. století. Místní vápenictví tak postupně zanikalo, zatímco lomařská činnost a její produkty založily slávu tzv. slezské Carrary (díky barevné podobnosti s neznámějšími mramory světa). Ze supíkovického lomu se dovezlo po výběru jednotlivých mramorových bloků asi 35 tun horniny.

Křížová cesta nekončí zastavením čtrnáctým, ale zve nás v naději k bráně ŽIVOTA.

